

Ročník 6

Číslo 1

Šplouch

Tmavé řeky

Druhé tažení

V sobotu 13. února 1999 se konalo druhé tažení naší celoroční hry. Vzhledem k tomu, že se tou dobou do české kotliny nahnul poměrně chladný vzduch, padli mnozí udatní rytíři již ve značně nerovném boji se svými starostlivými maminkami. A tak kromě pěti Tarpanů dorazili pouze Martin K., Jeňa, Namlístek a Štěpán. Toto druhé tažení **organizoval Davy**. Působil velmi přesvědčivě už na zastávce autobusu, kde s borovným klidem nechal ujíždět jeden autobus za druhým. Už tam totiž s Peťou byli a tak se vyznali. Příběh vymyslel Ondra:

Babovci

Uz od casu krale Bretislava zil na skale vypinajici se nad Brnem slechticky rod Babovcu. Tento rod nebyl nikdy moc zamozny. Patrilo mu vzdy jen trochu uzemi. Clenove Babovcu, od ostatnich rodu prezdivani baby, zil vzdy skrome a pokojne. Teprve kdyz se k vlade dostal Krvavec, zacaly se dejiny menit. Uz sam jeho pseudonym

Krvavec napovidal o kapanek jinem zivotnim stylu. Ve dne loupil nahodne kolemcestujici. To bylo jeho nejvetsi hoby. Abychom si to ujasnili. Zamestnanim takoveho prumerneho feudala je nicnedelani. Takze loupeni muselo byt Krvavcovo hoby. Olupoval hlavne kupce jdouci z Olomouce s nakladem syrecku, ktere miloval. Pri loupeni obycejne rval: Nechte to vsechno tady chlapi, my uz si to nejak preberem. Toto zvolani se vsak trochu vymykalo tradicnimu ceskemu zvolani Hende hoch. To pak tak rozcililo ucastniky

cechovního sjezdu do te mistry, že se rozhodli Krvavce vyloučit a sebrat mu pravo pokojně loupit. To však Krvavce ani tak moc nerozčililo. Loupil si v klidu dal a během času nastradal celkem slušnej pokladeček, který pak po nocích pocíтал. Přestože uměl pocítat jenom do tři, nikdy ho to nepřetalo bavit.

Brněnským konselům byla tato syreckova piavice trnem v oku. Proto vypravily nemaly oddíl vojáku vedený Andorem Vieseslawem me l' Ouchem. Tuto smečku pak odrazil nehorázný smrad a zpev slavného českého chorálu "Kdož su boží loupežníci !?" Další pokus utnout na druhou smrdutý vřed brněnského hospodářství zaznamenal aspirat na titul hrdina roku 1253 Smrad Smradoch z Zumpova. Tento pronikavě pachnoucí mladík asi myslel, že zvítězí díky svému smradu. Tento v tomto směru jistě vyborne připravený mladíček doplatil na poněkud špatnou kondici svého kone. Tuto událost komentoval pražský matematik v Kosinově kronice: "Kdyby měl S.S. že Z místo kone kamzika tak možná..."

O několik let později Krvavec umřel. Jeho dva synové se nemohli za nic na světě dohodnout. U mladšího se totiž projevila zradná láska k sladkému. Starší syn Syrecjan byl samozřejmě hoden svého jména a otce a zůstal při starém dobrem olomouckem. Rod se rozdělil a tím na vždy ztratil svou neporazitelnost husitu.

Šaf to videli hráči

Sraz byl v 7.50 středoevropského času. Přišel jsem už v 7.49 (dle svého dobrého zvyku přicházet všude dřív) a samozřejmě tam ještě nikdo nebyl. Asi za 5 minut se přičítal Jeňa, pak přišel ještě Štěpán a Mňamlístek. To bylo vše. Jo, ještě jsem zapomněl na Ivana, ten tam taky byl. Sedli jsme do šaliny č.1 a jeli směr Hlavní nádraží. Cestou Ivan vyradil mobilem tajné informace o našem počtu čímž jsme stratily výhodu překvapení. Když jsme dojeli na nádraží, Ivan nám koupil lístky na vlak. Sedli jsme sivo vlaku (což nebylo zas tak jednoduché, protože vlak měl strašně vysoko schůdky). Ve vlaku nám Ivan rozdál mapky, 3 životy (krepáky) a přečetl příběh o rodu co kradl syrecky, o jeho pokladu a atd. Náš cíl byl jasný: přemoci dvě skupiny bránící poklad a získat poklad (viz mapka).

Vystoupili jsme v Kuřimi a vydali se po modré značce směr Podlesí. Štěpánovi se cestou utrl popruh u baťohe. Už jsme prošli Podlesím a jdeme stále po modré. Asi za 10 minut jsme měli zamyšlení. Už jsme zase na pochodu. Cestou na sebe shazujeme hromady sněhu z nižších větví. Už jsme došli ke studánce (no, studánka to moc není, spíš jen polorozpadlá zídka s rezavou trubkou uprostřed, vody v ní moc není, vůbec žádná). Odbočily jsme po cestě doleva směr 1.doupě lapků. Po asi 800 m jsme uviděly posed. Za chvíli z něj padaly 3 meče, tedy spíš meč, dýka a klacek. Za chvíli slézali i dva lapkové, Šedin a Ondra. Postavili jsme se proti nim a začala bitva. Šedin měl ten klacek, Ondra měl meč a dýku. Po urputném boji byl nejdřív zabit Šedin, pak byl zabit i Ondra. Ztráty na naší straně byly : 2 životy (oba moje). Šedin a Ondra šli kousek s námi, pak se oddělili. Došli jsme na křižovatku, kde stál zaparkovaný žigulík. Odbočili

jsme doleva směr 2.doupě lapků. Po asi 300 m jsme uviděli tři postavy. Přeskočili jsme malé koryto vedle cesty a drápali jsme se za nimi. Byli to další tři lapkové, Dejvy, Mareček a Peťa. Zrovna dojídali buchtičky. Po krátkém boji jsme je opět přemohli, ovšem za ztrátu dalšího mého života a za jeden život Mňamlístkův. Vrátili jsme se zpátky na křižovatku, kde jsme šli nahoru. Rozdupali jsme něčí běžeckou stopu a po chvíli jsme odbočily po vyšlapaných stopách. Šli jsme asi 1 km, kde jsme uviděli Pavla, jak na nás mává. Odbočili jsme a hrnuli jsme se přes ostružiní nejkratší cestou k Pavlovi. Když jsme tam doběhli Pavel nám nabídl dvě možnosti: buď mu necháme půlku pokladu, nebo ho přemůžeme. Rozhodli jsme se pro to druhé. Přemohli jsme ho a šli hledat poklad, každý šel po jedněch stopách. Já jsem šel přes skály nahoru a dolů, šel jsem asi 10 minut, pak jsem se vracel. V půlce cesty jsem potkal Ivana s Pavlem, kteří mě už hledali. Poklad už byl dávno nalezen. Já jsem šel po stopách nějakého turisty, který měl namířeno na Babí lom. Rozdělili jsme si poklad (čokoládové penízky), snědli oběd a šli jsme zpátky, tentokrát do Lipůvky, kde jsme si sedli asi na 45 minut do cukrárny. Pak jsme sedli do autobusu a jeli do Brna. Vystoupili jsme v Králově poli na zastávce 140 a 44. Počkali jsme si na 140 a jeli jsme až do Bystrce, kde jsme přesedli na 54, která nás odvezla až na konečnou. Pak už jen hajdy domů.

Byl to pěkný výlet!

Martin Křivánek

...a ti druzí

Nástup na předem vybraná a zmapovaná stanoviště probíhal hladce i přes značné množství sněhu, kterým bylo se jim brodit. Teplota se o trochu vyšplhala oproti předešlým dnům, ale přesto bylo tak zima, že syreček při této teplotě už za hodinu nesmrđěl. Po ukrytí pokladu na Spálené skále se lapkové rozdělili na stanoviště a já jsem zůstal u Spálené skály, abych hladl poslední odpor, pokud by útočníci příliš překypovali životy. Zároveň jsem se snažil připravit pár teplých plamenů, což v tomto mrazivám, ale vcelku suchém počasí nebyl velký problém. Asi díky tomu, že jsem měl v batohu pokorně velkou krabičku sirel pro případ, že by selhaly ušlechtilejší metody. Trvalo dlouho, než se útočící hordy přiblížili na dohled. Předtím se ještě objevil nějaký podivný turista, který svým oděním moc nezapadal do epochy, kterou jsme nastolili a připomínal spíše nějakého inspektora od lesů na sobotní vycházce. A tak jsme se tvářili asertivně vědomi si, že do naší doby oheň nerozlučně patří. Toho asi zmátlo, protože se ptal, zda ho nebude někdo honit po lese. Slíbili jsme mu, že ne. To jsme ovšem ještě nevěděli, že po jeho stopě vyrazí Martin.

Když se útočníci objevili na dohled, viděli jsme jak se s námi snaží Ivan spojit mimočasovým pojítkem. Chovali se velice důvěřivě a museli jsme na ně mávat,

aby si nás všimli. To jim samozřejmě nebránilo v tom, aby se na mě v síle čtyř mužů vrhli a brzy udolali.

Poklad byl nalezen velmi rychle. Prozradily nás zřejmě srny, které tam neustále šmejdily a nadělaly tam mnoho výmluvných stop. Horší to bylo s nalezením Martina. Naštěstí nám Štěpán prozradil tajné, že kolem stopy čmárá špičkou meče. I tak jsme si pořádně provětrali plíce a zbavili se na chvíli mrazení v nohách.

Zpáteční cestu do Lipůvky provázely pochyby, zda cukrárna, v níž byl Peťa před měsícem na kole, skutečně existuje a je otevřená. Pochybnosti byly tak velké, že byl Peťa preventivně vyválen ve sněhu, aby tak nemusel být trestán v bahně návsi. Nicméně obavy byly liché. V Lipůvce se v pozdním sobotním odpoledni dají koupit rakvičky aspoň na dvou místech.

Pavel

Tábor

Bude 7. až 21. srpna, ale zatím se neví kde. Držíme palce vyjednavacům, aby se jim podařilo vyřešit tento problém letošních krátkých prázdnin.

Svojsíkův závod

se letos poběží v "našich lesích". Doufáme, že ti, kterých se to týká, už dávají dohromady skautské vědomosti, aby nemuseli spoléhat jen na své rychlé nohy a orientační smysl.